
Το Κυπριακό σήμερα

του Απόστολου Κακλαμάνη
Προέδρου της Βουλής των Ελλήνων

Κυρίες και Κύριοι

Ήρθα εδώ σήμερα ως Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων, για να συγχαρώ το Σύνδεσμο για τα Δικαιώματα της Γυναίκας για την πρωτοβουλία που είχε να βραβεύσει τις δύο Κύπριες Αγωνίστριες και να συμμετάσχω σ' αυτή τη σεμνή τελετή, η οποία υπηρετεί κατά τον πιο ειλικρινή τρόπο δύο μεγάλες υποθέσεις. Την υπόθεση της γυναίκας και της ισότητας των φύλων, και την υπόθεση των ανθρωπίνων -σε τελική ανάλυση- δικαιωμάτων, όπως είναι η υπόθεση του Ελληνισμού που δοκιμάζεται σήμερα, επί πολλές δεκαετίες, αλλά πολύ περισσότερο τα τελευταία 25 χρόνια, από το 1974, στη μαρτυρική μας Κύπρο.

Η σημερινή τιμητική εκδήλωση για την Κύπρια αγωνίστρια αποτελεί ελάχιστο φόρο τιμής προς ολόκληρο τον Κυπριακό Ελληνισμό και τους αγώνες του για την ελευθερία και την ακεραιότητα και ανεξαρτησία της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ιδιαίτερα σήμερα, που το Κυπριακό βρίσκεται στην κρίσιμότερη φάση του μετά το 1974, είναι επιβεβλημένη η ολόπλευρη συμπαράσταση απέναντι στην τουρκική επεκτατική πολιτική που περιφρονεί το Διεθνές Δίκαιο, τις Διεθνείς Συνθήκες και τις αρχές που διέπουν τις σχέσεις ανάμεσα στα σύγχρονα κράτη.

Έχουμε, ειδικότερα, χρέος να συμβάλουμε στην εντατικοποίηση των διπλωματικών πρωτοβουλιών και προσπάθειών για την προβολή του εθνικού θέματος σε όλους τους Διεθνείς Οργανισμούς και τη διεθνή κοινή γνώμη, με στοχο να καταδειχθεί ο ρόλος της Τουρκίας και οι κίνδυνοι που προκύπτουν από αυτόν, για τη σταθερότητα και την ασφάλεια στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου.

Παράλληλα, ο Ελληνισμός με ηρεμία, σταθερότητα και αποφασιστικότητα, θα πρέπει να ενισχύσει, στον υψηλότερο δυνατό βαθμό, την εθνική του ενότητα και την αμυντική θωράκισή του απέναντι στην τουρκική απειλή, από την μαρτυρική Κύπρο μέχρι το Αιγαίο και τη Θράκη.

Η Κύπρος αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του ευρύτερου χώρου στον οποίο έδρασε ο Ελληνισμός ανά τους αιώνες. Η γεωγραφική της θέση την κατέστησε στόχο ξένων κατακτητών, που, όμως, δεν πέτυχαν να αλλοιώσουν στο πέρασμα χιλιάδων ετών τον ελληνικό χαρακτήρα των Κυπρίων. Οι αγώνες κατά τη δεκαετία του '50

οδήγησαν στην απελευθέρωση από τον αποικιακό ζυγό και στη δημιουργία ανεξάρτητου κράτους.

Η αποικιακή δύναμη, οι μεθοδεύσεις που προηγήθηκαν αλλά και το νομικό καθεστώς της παραχώρησης της ανεξαρτησίας δεν αναγνώρισαν στον ελληνικό κυπριακό λαό το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Το δικαίωμα που έχουν κατακτήσει όλοι οι ως τα μέσα του αιώνα μας υπόδουλοι λαοί της Αφρικής και της Ασίας.

Επιπλέον, η κατάληψη και κατοχή της βόρειας Κύπρου από τις δυνάμεις του «Αττίλα» και ο ξεριζωμός του πληθυσμού της άνοιξαν ένα νέο κεφάλαιο αγώνων στην ιστορία του νησιού.

Η προσπάθεια για την ανατροπή του κατοχικού καθεστώτος και την αποκατάσταση του ενιαίου και αδιαίρετου της Κυπριακής Δημοκρατίας απαιτεί επιμονή και διάρκεια. Ο αγώνας δίδεται καθημερινά μέσα στην Κύπρο και έξω από αυτή, σε πολιτικό και διπλωματικό και κάθε δυνατό επίπεδο, είτε διμερές είτε πολυμερές.

Ιδιαίτερα, πρέπει να τονισθεί η σημασία των Διεθνών Οργανισμών και των κοινοβουλευτικών θεσμών για την προώθηση των θέσεων της Κύπρου. Η εισβολή της Τουρκίας αποτέλεσε κατάφωρη παραβίαση της διεθνούς νομιμότητας, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων που προστατεύουν τα δικαιώματα του ανθρώπου. Η αναγνώριση από διεθνή δικαιοδοτικά όργανα του παρόντου χαρακτήρα της εισβολής και των πράξεων που την συνόδευσαν αποτελεί έναν από τους πιο αποτελεσματικούς τρόπους για την αποφυγή της παγίωσης των τετελεσμένων. Παρά το γεγονός ότι χώρες με δύναμη και επιρροή μεγάλη – και πρώτη μεταξύ αυτών οι ΗΠΑ, που επέβαλαν με ένοπλη επέμβαση την άμεση αποχώρηση των στρατευμάτων του Ιράκ από το Κουβέιτ, χάριν των συμπερομένων τους και μόνο, υιοθετώντας στην περίπτωση της Κύπρου τακτική «Ποντίου Πιλάτου» – αδιαφορούν επί ένα τέταρτο αιώνα για την τουρκική εισβολή και κατοχή αλλά και για τα ψηφίσματα του ΟΗΕ, που έχουν οι ίδιες προσυπογράψει.

Είχα την ευκαιρία να πω στον κ. Μπερνς κατά την επίσκεψη που πραγματοποίησε στο γραφείο μου (στο πλήθος των εκατοντάδων επισκέψεων που έχει πραγματοποιήσει ήδη σε ολόκληρη τη χώρα, μια δραστηριότητα έξω από τα συνηθισμένα, δραστηριότητα που δίνει την εικόνα «Ανθύπατου» και όχι Πρέσβευς μιας από τις 150 και πλέον χώρες που η χώρα μας έχει μαζί τους διπλω-

ματικές σχέσεις) ότι: «πήγατε στο Κουβέιτ και έπρεπε να περάσετε από την Κύπρο και θα έπρεπε να κάνετε πως δεν βλέπετε πως με τα δικά σας όπλα οι τουρκικές δυνάμεις κατοχής εισέβαλαν και παραμένουν στο νησί κατέχοντας το 40% του εδάφους».

Κυρίες και Κύριοι,

Δεν πρόκειται η εκδήλωση αυτή, καθώς οι σκοποί της είναι ξένοι προς αυτό που αποτελεί τον κύριο στόχο όσων ελέγχουν την ενημέρωση του ελληνικού λαού σήμερα, να έχει οποιαδήποτε δημοσιότητα. Δεν έχει σχέση με το τυφλό κέρδος, τη συσσώρευση πλούτου, που είναι η μόνη έννοια, το μόνο αγαθό στο οποίο πιστεύουν και ο μόνος Θεός τον οποίο λατρεύουν οι κύριοι αυτοί. Όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε ό,τι μας χαρακτηρίζει ως ελεύθερους ανθρώπους, ως πολίτες μιας Δημοκρατίας, προκειμένου να ενσωματωθούμε και να ακολουθήσουμε αυτή την αντίληψη και αυτή τη λογική. Δεν πρέπει να παραιτούμεθα, αλλά να κάνουμε το χρέος μας.

Απέναντι στην κυνική αυτή στάση και των ΗΠΑ και όλων εκείνων, ιδιαίτερα των εταίρων μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που αδιαφορούν επίσης και προποιοούνται – αυτές τις ημέρες βρίσκονται γι' αυτό το σκοπό ο Πρωθυπουργός κ. Σημίτης και ο Πρόεδρος κ. Κληρίδης στο Λονδίνο – ότι δεν αντιλαμβάνονται ότι η υπόθεση της ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση αφορά τις χώρες της Ε.Ε. και την Κυπριακή Δημοκρατία, για την οποία έχουν αποφασίσει να προχωρήσουν και να ολοκληρώσουν τις διαδικασίες ένταξης και δεν είναι υπόθεση την οποία δέχονται, ανέχονται και υποκύπτουν στον εκβιασμό της Τουρκίας.

Μου το είπε καθαρά ο κ. Κίνκελ πριν από δύο μήνες στη Βόννη: «Την Κύπρο τη χρησιμοποιεί η Τουρκία ως μοχλό πίεσης προς την Ευρώπη». Πίεσης ή εκβιασμού; «Πάρτε το όπως θέλετε κ. Πρόεδρε», μου απάντησε.

Θα πρέπει, λοιπόν, με την καθαρή αυτή γλώσσα να απαντήσουμε όπως, καθαρή ήταν η γλώσσα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, που περιέγραψε με σαφήνεια τις παραβιάσεις της διεθνούς έννομης τάξης από την Τουρκία.

Πιστεύω πως όσοι επιθυμούν, πράγματι, και δεν υποκρίνονται, θα συμβάλουν στην εξεύρεση μιας δίκαιης και διαρκούς λύσης του Κυπριακού προβλήματος, θα πρέπει να πείσουν προηγουμένως για την αμεροληψία τους, να προσφέρουν δηλαδή τα απαραίτητα εχέγγυα, που θα κατοχυρώσουν την πλήρη αξιοπιστία τους ως αντικειμενικού και δίκαιου τρίτου κριτή. Και αυτό δυστυχώς δεν ισχύει ως αυτή την στιγμή για τον εμφανιζόμενο ως τρίτο και επιθυμούντα, όπως δηλώνει, να συμβάλει στην επίλυση του Κυπριακού, τις ΗΠΑ. Η πικρή εμπειρία του κυπριακού λαού από τα «Δαναών δώρα» ως τώρα, δικαιολογεί κάθε επιφύλαξη.

Κυρίες και Κύριοι,

Μια από τις πιο ανθρώπινες πτυχές του Κυπριακού είναι η ανάγκη επιστροφής των προσφύγων στην πατρογονική γη. Το δικαίωμα και ο πόθος αυτός δεν παραγράφονται. Οι πορείες των Κυπρίων προς τη γραμμή του Αττίλα καταδεικνύουν τον προσωρινό χαρακτήρα της διαίρεσης της νήσου. Η στάση των τιμωμένων, σήμερα, κυριών αποτελεί υπόδειγμα για τη συνέχιση του αντικατοχικού αγώνα, με ειρηνικά μέσα, μέχρι τη στιγμή που θα εγκαταλείψει το νησί και ο τελευταίος στρατιώτης των δυνάμεων κατοχής.

Αριστερά ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Α. Κακλαμάνης, η καθ. Α. Μαραγκοπούλου και η κ. Ι. Λοιζίδου. Στο βήμα ο τ. Υπουργός Εξωτερικών Κύπρου κ. Γ. Ιακώβου.